

HỒI THỨ 25

GẶP SONG QUÁI LỖ CUỘC ĐIỀU TRA

Từ Văn nói xong đi vào trong bóng tối. Chàng đợi mưa nhấm phía núi Đồng Bách mà tiến để đến tổng đàn Hội Vệ Đạo.

Độc đường, bao nhiêu luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn trong đầu óc chàng. Hình dạng người mạo xưng phụ thân đã hai lần giết hụt chàng là Tổng tuần Hội Vệ Đạo, cũng hiển hiện lên. Thêm vào đó, Vệ Đạo Hội chủ giữa ngày cử hành đại điển kéo chàng lên ghế thượng tôn làm cho chàng suy nghĩ. Có khi họ đã phát giác ra thân thế chàng. Nếu đúng vậy thì chàng chẳng cần giữ bí mật làm chi nữa, cứ thẳng thắn đến nơi đòi trả oán, nhưng chàng lại nghĩ đối phương người nhiều thế mạnh, báo thù không phải chuyện dễ. Nếu thất bại chàng sẽ ôm hận ngàn thu...

Bằng chàng tiếp tục giữ bí mật thân thế mình thì trên sự thật lại không có ý nghĩa gì.

Từ Văn nghĩ tới nghĩ lui mà không quyết định được nên làm thế nào cho phải.

Đêm tàn canh tạ, trời lại sắp sáng. Từ Văn đã tới chân ngọn núi mé Bắc dãy Đồng Bách. Hôm cử đại điển lập tổng đà, chàng đã được họ tiếp đón tại đây. Qua chỗ này là đường vào đi vào núi.

Từ Văn ôm mối căm giận hăm hở đến đây. Bây giờ chàng lại dậm ra do dự, chàng chưa tính đến chương trình hành động nên chàng cần bình tĩnh để suy nghĩ.

Thế rồi chàng bỏ đường quan đạo tiến về phía hoang dã.

Từ Văn chạy một hơi mười mấy dặm. Khi đến trước một khu rừng âm u thì dừng bước lại. Chàng lựa một nơi kín đáo vào ngồi ẩn để suy nghĩ.

Nhiều hoàn cảnh để khiến chàng biến thành phong trần.

Tính mau lẹ tinh nhanh dường như tiêu mất hết.

Từ Văn ở vào tình trạng con người đánh bạc. Chàng biết mình không thể đánh nhiều được. Chàng phải thắng chứ không được bại, nên chàng cần suy nghĩ cẩn thận. Chàng tự lượng với công lực hiện giờ mà lấy một chọi một với những cao thủ hạng nhất như Táng Thiên Ông hoặc ‘Người trong kiệu’ và Vệ Đạo Hội chủ thì không đáng lo. Nhưng nếu bọn họ liên thủ tập công thì hậu quả khó mà biết được.

Còn dùng trí mà thân phận mình đã bị đối phương biết rõ thì cũng khó bề hành động. Chàng càng lo sợ hơn nữa vì thân thế mình đã bại lộ, chàng thẳng thắn tầm cừu thì đối phương không cần lựa chọn thủ đoạn để đối phó với chàng...

Chàng nhớ tới phụ thân, không thấy ông hành động gì, mà cũng không có tin tức cho chàng khiến chàng phải ngấm ngầm suy nghĩ.

Giữa lúc Từ Văn đang do dự thì có đàn bà khóc thút thút lọt vào tai. Chàng tự hỏi :

- Ai lại vào trong rừng khóc lóc giữa đêm khuya này ?

Chàng không muốn hỏi đến, nhưng không tài nào yên tâm được. Thế rồi chàng đứng lên đi về phía phát ra tiếng khóc.

Từ Văn đi gần tới nói, tiếng khóc nghe càng nghe rõ. Đột nhiên một bóng hồng lọt vào mắt chàng.

Từ Văn sững sốt dừng chân đứng lại. Người đang khóc đây rõ ràng là thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi. Chàng tự hỏi :

- Nàng có điều chi thương tâm ? Sao lại một mình lén ra đây ngồi khóc ?

Lòng chàng khác nào một đồng tro nguội lóe lên một chấm lửa. Mỗi tâm tình đã tắt ngấm, bây giờ toan cháy trở lại. Nhưng một ý nghĩ khác đã phủ nhận mối tình này, nàng là một phần tử trong bọn cừu gia.

Phương Tử Vi ngồi tựa vào một gốc cây, hai vai rung động mãnh liệt. Tuy thích khóc là thiên tính của đàn bà con gái, nhưng một thiếu nữ võ lâm, nếu không gặp việc thương tâm đến cực điểm thì không bao giờ khóc cả.

Từ Văn lại nghĩ đây là một cơ hội may mắn để nghe ngóng tin tức Đỗ Như Lan đang hoàn thành tâm nguyện cho lão quái, gọi là một chút đền đáp ơn đức lão đã trút công lực cho chàng.

Từ Văn muốn hỏi nàng về bao nhiêu kẻ thù Thất Tinh Bảo, và nguyên nhân họ đã gây thù oán.

Sau nữa vấn đề hỏi cho biết thân phận nàng cũng quan trọng không kém...

Từ Văn đánh bạo xuất hiện...

Bất thành linh chàng thấy bóng người thấp thoáng. Một bà già mặc áo sặc sỡ xuất hiện như ma quỷ đến bên mình Phương Tử Vi.

Từ Văn vội dừng bước núp vào sau một gốc cây. Chàng nhớ lại ở núi Bạch Thạch đã xảy cuộc ác chiến và chàng cũng đã thấy cụ già mặc áo sặc sỡ xuất hiện. Chàng cho là cụ này ngày trước đã bắt Phương Tử Vi đem đi, không còn nghi ngờ nữa.

Cụ già dĩ nhiên là người trong Hội Vệ Đạo, cụ cất tiếng trầm trọng hỏi :

- Con nha đầu kia ! Về đi thôi !

Phương Tử Vi ngẩn đầu lên đáp bằng một giọng cương quyết :

- Mồ mỗ ! Vi nhi không về đâu.

Mặt nàng nước mắt đầm đìa như hoa lê mưa đọng, thêm vào đôi mắt u ám khiến người nhìn thấy không khỏi động tâm. Từ Văn đứng trong bóng tối, sóng lòng cũng gợn lăn tăn.

Cụ già mặc áo sặc sỡ hắng giọng luôn mấy tiếng rồi hỏi :

- Người dám bướng bỉnh thế ư ?

Phương Tử Vi đột nhiên quỳ hai gối xuống, cất giọng bi ai nói :

- Mồ mỗ ! Xin mỗ mỗ tha thứ cho Vi nhi có điều lầm lỗi...

Rồi nàng nghẹn ngào không nói được nữa.

Cụ già hỏi :

- Người định làm gì đây ?

Phương Tử Vi đáp :

- Vi nhi... chỉ muốn chết.
- Con nha đầu này ! Người nói chi kỳ vậy ?
- Mồ mỗ ! Vi nhi có sống cũng bằng thừa...

Từ Văn không hiểu ra sao. Mụ già và thiếu nữ có mối liên quan thế nào ? Tại sao nàng lại nói vậy ?

Mụ già thở dài một tiếng rồi dịu giọng hỏi :

- Con nha đầu ngớ ngẩn này ! Vì lẽ gì mà người lại đi tìm cái chết ?...

Phương Tử Vi nghẹn ngào hồi lâu không nói lên tiếng. Mụ già đưa tay ra xoa đầu nàng khác nào thí đồ con nít. Mụ hỏi :

- Con nha đầu này ! Ai bắt nạt người ? Người nói ra, mỗ mỗ sẽ trả thù cho.

Phương Tử Vi dường như bị nhiều điều oan khuất, nàng nghe mụ nói liền khóc òa lên.

Mụ già lại hắng giọng một tiếng rồi trở gót quay đi. Chẳng bao lâu mụ lại xuất hiện, tay xách một người áo trắng liệng xuống đất đánh huych một tiếng.

Người áo trắng bật tiếng rên la.

Từ Văn đảo mắt nhìn ra bất giác chấn động tâm thần. Người mặc áo trắng này chính là Thiếu Hội chủ tên gọi Lục Quân.

Lục Quân dùng thủ đoạn đe dọa dụ dỗ cho Phương Tử Vi nói ra nơi cất dấu Thạch Phật. Kết quả Thạch Phật bị Diệu Thủ tiên sinh lấy mất. Lão vẫn đi lại trên chốn giang hồ, không biết sống chết thế nào.

Mụ già mặc áo sặc sỡ trở tay vào mặt Lục Quân nói :

- Con nha đầu kia ! Có phải thằng lỏi này khi phụ người không ? Vừa rồi sao người lại năn nỉ cho gã ?...

Lục Quân trở mình ngồi dậy, nhìn Phương Tử Vi nói :

- Vi muội ! Trước đây tiểu huynh có chỗ hồ đồ, gây ra những việc đó. Tiểu huynh tự biết dù có muôn thác vẫn không đủ chuộc tội. Vì vậy mà tiểu huynh chạy về đây không phải để cầu Vi muội lượng thứ, mà chỉ hy vọng được chết dưới bàn tay Vi muội...

Gã nói xong hai giọt lệ nhỏ xuống.

Phương Tử Vi nghiêng răng trợn mắt nhìn Lục Quân nói :

- Ta muốn phân thân người ra làm muôn đoạn.

Mụ già lạng người đi, vồ lấy Lục Quân như quạ vồ gà con. Mụ xách gã lên lớn tiếng quát :

- Thằng lỏi này ! Lão nhân gia phải xé xác mi ra.

Lục Quân mặt xám như tro tàn, la lên :

- Vi muội ! Ta vĩnh viễn yêu Vi muội. Duyên này mong đợi kiếp sau gặp lại.

Từ Văn nghe gã nói mà bực mình. Chàng nghi ngờ tự hỏi :

- Chẳng lẽ thằng lỏi này quả nhiên có mối tình thâm trọng đến thế ư ?

Mụ già mặc áo sặc sỡ hai tay nắm lấy hai chân Lục Quân toan xé ra...

Phương Tử Vi la lên :

- Mổ mổ !...

Mụ già liền dừng tay lại, hỏi :

- Con nha đầu kia ! Người còn có ý gì nữa ?

Phương Tử Vi vừa khóc vừa đáp :

- Xin... Mổ mổ tha cho y.

Mụ già sừng sốt hỏi :

- Sao ! Tha gã ư ? Người không muốn xé xác gã ra làm muôn đoạn hay sao ? Nha đầu ! Người đừng để gã dùng lời nói khéo làm cho đầu óc bị tối tâm. Gã là một đứa lòng lang dạ thú. Người đã bị gã lừa lọc đến thế mà chưa mở mắt ra ư ?

- Mổ mổ !... Xin mổ mổ dung tha...

Mụ già hất tay liệng Lục Quân ra xa ngoài mười trượng. Gã la lên một tiếng thê thảm. Người gã bị liệng tới gần chỗ Từ Văn ẩn núp, chỉ cách chừng tám thước.

Từ Văn toan vung chưởng đánh chết gã, nhưng rồi chàng nhẩn nại không động thủ.

Lục Quân rên la hồi lâu mới lồm cồm ngồi dậy được. Gã khóc lóc cất tiếng gọi :

- Vi muội ! Vi muội còn thành toàn cho ta ư ?

Phương Tử Vi quát lên :

- Người cút đi !

Lục Quân la lên một tiếng ‘Hỏi ôi !’ rồi thở dài sườn sượt. Gã cất giọng bi ai khiến người nghe không khỏi động tâm. Gã nói :

- Vi muội ! Tiểu huynh một bước lỡ lầm, tự biết mình kiếp này không đáng thân cận với Vi muội nữa. Đời tiểu huynh chẳng còn chi là sinh thú, chỉ mong được chết để chuộc tội lỗi mà sao Vi muội còn thành toàn cho tiểu huynh ?

Phương Tử Vi dậm chân, nàng giơ tay áo lên che mặt nói :

- Người cút đi !

Lần này giọng nói còn nghiêm khắc hơn lần trước.

Lục Quân nghiêng răng nói :

- Vi muội ! Tiểu huynh thề có trời đất chứng minh. Kiếp này tiểu huynh đã thuộc về Vi muội rồi.

Mụ già không nhẩn nại được nữa. Mụ lớn tiếng quát :

- Tiểu tử ! Đừng rườm lời nữa ! Muốn sống thì cút ngay ! Còn lải nhải là lão nhân gia xé xác ra đó !

Lục Quân đưa mắt nhìn Phương Tử Vi cất giọng thê lương :

- Vi muội ! Chúng ta vĩnh biệt từ đây. Tha thứ cho tiểu huynh không hẹn hò ngày tái ngộ.

Lục Quân vừa dứt lời đã ôm đầu lủi thủi chạy đi như bay.

Phương Tử Vi mở miệng toan gọi nhưng không thốt nên lời. Đôi dòng lệ lã chã tuôn rơi.

Từ Văn muốn rượt theo Lục Quân để đập chết gã, nhưng rồi chàng lại nản nại, vì chàng muốn nói chuyện với Phương Tử Vi về nhiều vấn đề thiết yếu mới mong tìm ra được đáp án một cách mau lẹ, hơn là đi mò mẫm không biết bao giờ cho ra manh mối. Chàng lo mụ già kia sinh chuyện rắc rối cho mình.

Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe mụ già cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Ai đó ? Sao không chường mặt ra đi ? Chẳng lẽ còn muốn lão nhân gia mời nữa chăng ?

Từ Văn chấn động tâm thần, miệng lẩm bẩm :

- Té ra mình đã bị lộ hình tích rồi...

Đột nhiên một tiếng cười lại vang lên. Một bóng người cao lớn từ trong một đám cành cây rậm rạp từ từ xuất hiện.

Từ Văn thở phào một cái. Té ra mụ già nói đây không phải là mình mà là người kia. Chàng định thần nhìn ra thì là một nhà sư đầu đội mũ vàng, râu tóc bạc phơ. Tay cầm cây 'Phương tiện san' nặng đến ngoài trăm cân.

Mụ già rất đỗi ngạc nhiên, run lên hỏi :

- Lão đấy ư ?

Nhà sư đi tới mụ già còn cách không đầy một trượng thì dừng bước. Lão cười khanh khách hỏi :

- Chắc mụ không ngờ nhỉ ?

Mụ già hừ một tiếng rồi nói :

- Bạch Đầu Thái Tuế ! Ta thật không ngờ. Ta tưởng lão đã xương tan thịt nát rồi.

Từ Văn chấn động tâm thần, chàng không ngờ nhà sư này lại là Bạch Đầu Thái Tuế, một trong võ lâm song quái mà phụ thân chàng từng nói đến từ hồi chàng còn nhỏ. Vậy mụ già kia cũng là một quái nhân tên gọi Thái Y La Sát, chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Cả song quái cùng tính nết kỳ lạ và cùng thủ đoạn tàn ác. Mấy chục năm trước đây cả hai phe Bạch đạo và Hắc đạo nghe danh song quái đều táng đờm kinh hồn. Theo lời đồn thì song quái đã gây cuộc ác đấu đến nỗi cả hai cùng mất mạng vì rớt xuống vực thẳm. Té ra lời đồn không đúng sự thật.

Quả đúng như lời chàng đoán. Bạch Đầu Thái Tuế cất giọng hung dữ hỏi :

- Thái Y La Sát ! Nếu ta mà chết đi thì ai chôn cất cho người ?

Thái Y La Sát mặt lạnh như băng hỏi lại :

- Lão đến đây là có ý gì ? Nói trắng ra đi !

Bạch Đầu Thái Tuế đáp :

- Dĩ nhiên là để tính món nợ ngày trước.

- Bây giờ tính cách nào ?

- Ba mươi năm trước, trận đánh ở Nga Mi Kim Đỉnh, ta tưởng lão đã chết rồi. Không ngờ lão vẫn còn sống.

- Theo ý mụ thì chúng ta phải phân sống chết hay sao ?

- Dĩ nhiên.

- Vậy động thủ đi thôi !

- Khoan đã.

- Mụ còn muốn nói gì nữa ?

Thái Y La Sát dỏng dặc đáp :

- Không thể phá bỏ qui củ được, nghĩa là khi bản nhân động thủ, không để người thứ ba ở hiện trường.

Thái Y La Sát nói rồi nhìn Phương Tử Vi vẫy tay giục :

- Con nha đầu kia ! Về núi đi thôi !

Phương Tử Vi sừng sờ đáp :

- Mổ mổ ! Vi nhi không về núi nữa.

Thái Y La Sát hỏi giắt giọng :

- Vậy ngươi định đi đâu ?

Phương Tử Vi ngập ngừng :

- Vi nhi...

- Ngươi dám không tuân lời ta ư ?

Phương Tử Vi ngó Thái Y La Sát bằng con mắt buồn rầu. Nàng máy môi định nói gì mà không nói ra được. Sau nàng phục lạy một lạy rồi đứng dậy chạy tuốt ra ngoài rừng.

Từ Văn chấn động tâm thần, bụng bảo dạ :

- Đây là một cơ hội rất tốt cho mình có thể phanh phui những điều bí mật chứa chất trong lòng bấy lâu nay.

Chàng toan rượt theo Phương Tử Vi thì Bạch Đầu Thái Tuế lên tiếng gọi :

- Tiểu tử ! Ra đây !

Từ Văn thấy hành tung đã bị bại lộ, dĩ nhiên không bỏ đi được. Chàng xoay chuyển ý nghĩ, vội thủ cánh tay độc vào trong áo, để tay áo bên trái lòng thông rồi ngang nhiên xuất hiện.

Bạch Đầu Thái Tuế không nói nửa lời. Lão vung cây 'Phương tiện san' lên nhằm bổ vào đầu Từ Văn...

Thái Y La Sát vội quát lên :

- Dừng tay !

Bạch Đầu Thái Tuế đột nhiên thu cây 'Phương tiện san' về hỏi :

- Mụ muốn gì ?

- Lão không thể động đến gã được.

- Gã đối với mụ là người thế nào ?

- Gã là bằng hữu với Hội chủ của bản nhân.

Bạch Đầu Thái Tuế cười ha hả nói :

- Hội chủ ư ? Chà chà ! Ta quên mất Thái Y La Sát đang bàn đến chuyện vệ đạo. Thật là một khúc tuyệt xương trong võ lâm, cổ kim chưa từng có. Ha ha !

Thái Y La Sát tức quá ngắt lời :

- Cái đó chẳng có gì đáng cười đâu. Con người làm thiện hay làm ác chỉ trong ý niệm mà thôi. Tên đồ tể hạ con dao mổ heo còn có thể thành Phật được nữa là bản nhân.

Bạch Đầu Thái Tuế vẫn cười ha hả nói :

- Tên đồ tể có thể thành Phật được, còn Thái Y La Sát hai tay đảm máu tanh hôi cũng đòi thành Phật hay sao ?

- Đừng phí lời tranh luận vô ích.

Bạch Đầu Thái Tuế dương cặp lông mày lên nói :

- Vậy thì thôi ! Lão phu đành phá lệ một lần đầu cho thằng lỏi cút đi.

Thái Y La Sát lạnh lùng nói :

- Hãy lưu gã lại đã !

Bạch Đầu Thái Tuế ngạc nhiên hỏi :

- Lưu gã lại làm chi ?

- Để chứng kiến.

Bạch Đầu Thái Tuế cười rộ nói :

- Thật là một chuyện kỳ văn ! Mụ La Sát cũng đòi người chứng kiến !

Thái Y La Sát hắng giọng nói :

- Lão thân đã làm Vệ Đạo hội viên thì dù là ân oán tư nhân cũng không muốn để người ta dị nghị.

- Gã có xứng đáng không ?

- Sao lại không xứng đáng ?

- Hừ ! Mụ La Sát ! Mụ bức bách lão phu lại phải phá luật lệ lần thứ hai. Thôi cũng được ! Để gã lại thu lượm thi hài và báo tang cho mụ để lão phu khỏi phải ra tay. Nhưng phải có điều kiện...

Thái Y La Sát hỏi ngay :

- Điều kiện gì ?

- Gã phải tiếp được một chuông của lão phu.

Thái Y La Sát quát lên :

- Bạch Đầu Thái Tuế ! Đừng dờ dẫm nữa ! Phải chăng ngươi còn có ý hạ sát gã dưới phát chuông của lão ?

Từ Văn không nhin được nữa. Bản tâm chàng cũng chẳng muốn làm chứng. Ai sống chết cũng chẳng can dự gì đến chàng, nhưng chàng muốn nhân cơ hội này để xem bản lĩnh của song quái.

Thái Y La Sát đã là một hội viên Hội Vệ Đạo, vậy mụ cũng là một tay kinh địch trong hành động báo thù của chàng. Đối với mụ chàng cũng muốn hiểu rõ căn nguyên. Ngoài ra chàng không muốn để đối phương khinh thị. Bốn chữ Địa Ngục Thư sinh cũng đã từng vang dội trên chốn giang hồ.

Chàng nghĩ vậy liền lạnh lùng lên tiếng :

- Nếu vậy thì tại hạ muốn phụ trách việc chứng kiến vụ này.

Bạch Đầu Thái Tuế quát mắt lên hỏi :

- Tiểu tử ! Người đã nghĩ kỹ chưa ? Lão phu tưởng người đừng làm chứng nữa thì hơn.

Thái Y La Sát hỏi xen vào :

- Tại sao lão bắt gã phải tiếp một chương ?

Bạch Đầu Thái Tuế cười đáp :

- Bản nhân muốn coi gã có đáng làm chứng không ?

- Vụ này chẳng có chi là đáng với không đáng.

- Mụ La Sát ! Người làm chứng đó do mụ đề cử ra thì là mụ quá trịch thượng.

- Lão muốn gã tiếp chương là hiển nhiên có lòng độc ác.

Từ Văn dương cặp lông mày lưỡi kiếm lên lạnh lùng nói :

- Dù có tiếp một chương cũng chẳng hề gì.

Thái Y La Sát tròn mắt lên hỏi :

- Nhỏ kia ! Người đã là thượng tôn của tệt Hội chủ, thế mà lão thân để mặc hấn ra tay thì sau này biết nói thế nào với tệt Hội chủ.

Từ Văn không khỏi cười thầm trong bụng. Chàng tự nghĩ :

- Cái ngôi thượng tôn mình chỉ nhận một cách hờ đồ. Không chừng bên trong họ còn có âm mưu gì. Thế mà mụ vẫn quan tâm, không hiểu là chân hay giả ? Mặt khác Tổng tuần Hội Vệ Đạo đã hai lần hạ sát thủ toan hại mình. Nếu số mạng tầm thường thì đã chết toi rồi. Những chuyện mâu thuẫn này thiệt làm cho người ta nghĩ nát ruột cũng không ra.

Từ Văn nghĩ vậy rồi thản nhiên nói :

- Tại hạ cũng muốn thử coi chương lực của tiền bối đây.

Thái Y La Sát dậm chân nói :

- Lão thân đành thủ tiêu ý định vừa rồi. Thôi chẳng cần chứng nhân nữa. Người đi đi.

Bạch Đầu Thái Tuế lại trở giọng :

- Mụ nói đi nói lại thì mặc mụ. Lão phu quyết chẳng đổi lời. Dù gã có đi cũng phải tiếp một chương đã.

Thái Y La Sát rít lên :

- Lão lấy chuyện giết người làm thích phải không ?

Bạch Đầu Thái Tuế cười ha hả nói :

- Mụ La Sát ! Mụ biến thành một người từ thiện rồi nhỉ ? Ha ha !

Từ Văn dĩ nhiên biết Thái Y La Sát sợ mình không tiếp nổi một chương của Bạch Đầu Thái Tuế, mà Bạch Đầu Thái Tuế vẫn có ý phóng chương hạ sát mình để duy trì cái mà hấn gọi là lẽ luật. Chàng tự nghĩ :

- Ở hang núi Bạch Thạch mình đã được lão quái nhân trút công lực sang cho, mình nên thử xem bản lãnh lão này tới đâu. Còn điều Thái Y La Sát che chở cho mình do động cơ nào thì mình không sao biết được.

Chàng liền hiên ngang tiến lên hai bước nói :

- Xin lão tiên bối xuất chiêu !